

*„ha volna igazszívű kecske,
az ő dicséretét mekegné”*

József Attila

(István bácsi kedvenc idézete)

Kedves Iskolások!

Ma, József Attila születésnapjának évfordulóján, április 11-én: azaz a magyar költészet napján, szeretnénk kedveskedni nektek, diáktársatok, Nyers Marcell versével.

Suliba járni csudajó

Augusztusban véget ért a nyár,
Most pedig mindenki iskolába jár.
Kicsit uncsi minden nap tanulni,
De nem lenne jó az év végén megbukni.

Ezért nincs más hátra,
Foci mellett nem mehet a tanulás kárba.
Kedvencem a tesi óra,
Ott nem kell mindent tudni, szóról-szóra.

Elég sokat kell napról-napra magolni,
És nyelvtan órán mondatokat kell szavakra tagolni.
Irodalomból jön egy-két vers,
És reggel már megint A walesi bárdokra kelsz.

Legtöbbször elhangzik a számból:
„Anyá, jönnél segíteni, kérlek?”
Lehetne ezen a héten inkább már péntek!
Péntek után édes a pihenés,
Rám férne most már egy kis wellnessezés.
Nem baj, ha jön a sok dolgozat,
Úgy bemagolom, mint a huzat.

Jöhet magyar, matek, én nem bánom,
De azért egy kicsit magamat is sajnálom.
A versem végéhez érve,
Most már megyek lefeküdni végre.

Nyers Marcell, 6. o.

Marci ezzel a versével, 5-6. osztály versírás kategóriában III. helyezést ért el a 28. alkalommal megrendezett, kerületi Kossuth vers- és prózaíró versenyen – ezúton is hadd adjuk át neki gratulációkat!

A versenyen – noha nem vers, hanem próza kategóriában, de – három másik 5. és 6. osztályos diákunk is helyezést ért, név szerint: Kocsis Zsófia (6. osztály), Fülöp Dóra (5. osztály) és Kezes Kornélia (5. osztály). Nekik is szeretnénk tolmácsolni gratulációkat, és a következőkben az ő műveiket olvashatjátok!

István bácsi

A hálás család

Egyszer volt, hol nem volt, élt egyszer egy nagyon szerény kis család. Az anyukának és az apukának volt három kicsi gyermeke, Palkó, Borcsa és Piroska.

Mint minden évben, sebesen közeledett az év vége, és persze az a bizonyos december 6-a is, a Mikulás. A gyerekek ezt a napot várták a legeslegjobban; persze a karácsonyt is, de nekik ez a nap sokkal fontosabb volt. Szóval, ahogy teltek-múltak a napok, ceruzát ragadtak, és közösen írtak a Mikulásnak. A levél mégsem azt tartalmazta, mint általában egy Mikulás-levél szokott, hogy játék és édesség... Hanem egy egyszerű, kis szerény kívánságot. Mind a hárman nagyon szerettek volna találkozni a Mikulással. A szépen megírt levelet odaadták az édesanyjuknak, hogy juttassa el az Északi-sarkra. Sajnos olyan szegények voltak, hogy bélyegre sem tellett nekik. Így hát az apukával elolvasták a levelet, hátha teljesíteni tudják. Miután elolvasták, egymásra néztek, és könnybe lábadt a szemük. Nagyon szerették mindhárom gyermeküket, így hát összeszedték az összes pénzüket. Meghallotta ezt egy tehetősebb idős úr, és titokban segített a családon. Elérkezett a december 6-a. Este, amikor már mindenki lefekvéshez készült, egyszer csak kopogtak az ajtón. A gyerekek tudták, hogy ki lehetett az. Az édesapa ajtót nyitott, és nem más állt ott, mint a Mikulás! Az édesapa majdnem elájult, persze az anyukával együtt! Ho! Ho! Ho! Szervusztok, kedveseim! – hangzott fel egy mély hang. A gyerekek csak ott álltak, és nem hittek a szemüknek. Megkaptam a levelet, köszönöm szépen, de én hoztam ajándékot is. Az édesanya készített egy-egy bögre kakaót mindenkinek, miközben a Mikulás a gyerekekkel beszélgetett.

A gyerekek hittek a kívánságukban, hitték, hogy, ha nagyon szeretnék, hogy teljesüljön, teljesülni is fog. Az álmok tényleg valóra válhatnak, csak higgyetek benne gyerekek, és persze felnőttek is!

Kocsis Zsófia, 6/B

Anna álma

Anna álma

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy Anna nevű lány, aki egyszer egy nagyon furcsa dolgot álmódott. Anna, mikor lehunyta szemét, egy szigeten találta magát. Ez a sziget telis-tele volt tündérekkel.

Anna megszólította őket:

– Sziasztok! Az én nevem Anna.

– Szia Anna! – mondták a tündérek.

– Az én nevem Csiribá! – mondta a tündérkirálynő.

– Nagy bajban vagyunk – mondta egy másik kis tündér.

– Mi a baj? – kérdezte megszeppenve Anna.

– A törpök el akarták foglalni réges-régen a szigetünket, de megakadályoztuk; és most viszont újra erre készülnek. – mondta Csiribá.

– Segítek nektek megakadályozni! Csak mondjátok el a tervet! – mondta határozottan Anna.

Csiribí, Csiribá ikertestvére el kezdte mondani a tervet, ami így szólt: először is, előrántott egy térképet, amely a Varázssziget térképe volt (így hívták a tündérek szigetét). Ami először feltűnt a térképről Annának, az a tündérek palotája volt, hiszen onnan indult el a terv. A törpöket behívják a palotába, azzal az ürüggyel, hogy valami fontosat kell elmondjanak a szigetükről. A tündérek legjobb barátai a manók, akiktől fének a törpök, ha azt hallják, hogy manók vannak a szigeten, többet felőlük biztosan nem hallunk.

– Miért félnek a törpök a manóktól? – kérdezte Anna.

– Ez a történet úgy szól, hogy a törpök királya megparancsolta a törpöknek, hogy pusztítsák el az összes manót; mikor ezt meg akarták tenni, visszaszállt az átok a törpökre, és a manóknak nem esett bajuk, és a mese úgy szól, hogy azóta a törpök nem tudnak ártani a manóknak. – mondta Csiribí.

– Most már értem! – válaszolta Anna magabiztosan.

Jó, most akkor szólok a törpöknek, csatára fel! – mondta Csiribá.

– Most pedig pihenjünk, holnap nagy nap lesz! – mondta Csiribí.

Másnap reggel Csiribá ébresztette Annát és Csiribít.

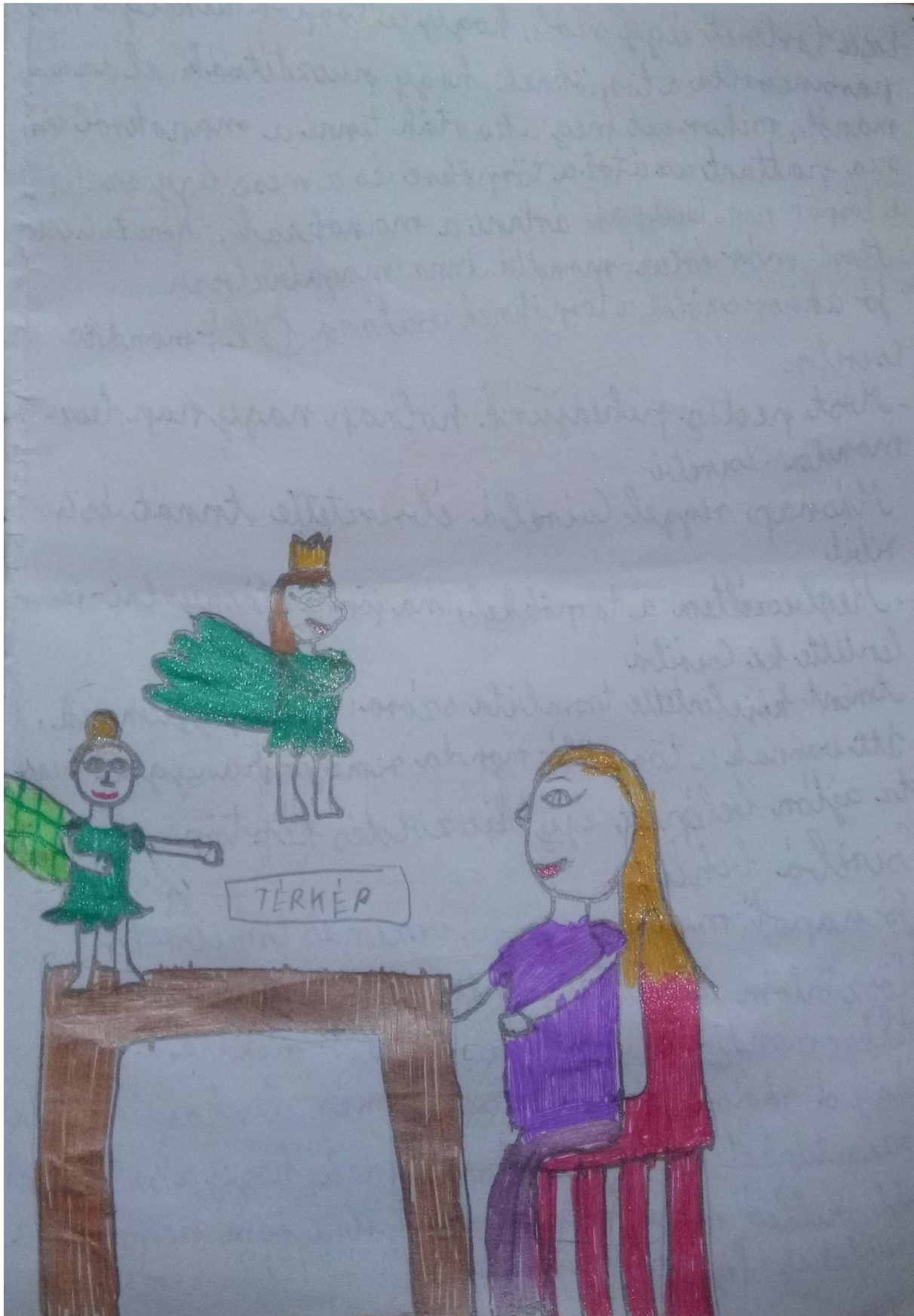
– Megbeszéltem a törpökkel, ma jönnek is tárgyalni. – jelentette ki Csiribá.

Amint kijelentette, trombitaszóra lettek figyelmesek.

– Itt vannak a törpök – mondta remegő hangon Csiribí.

Az ajtón belépett egy kis zöldeskék törpe.

Csiribá behívta.

Anna felébredt, és az iskolában mindenkinek elmondta az álmát.

Fülöpp Dóra, 5/A

A malackák

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy tanya, telis-tele állatokkal.

Egy szép reggelen egy ló érkezett oda, beszédbe elegyedett a többi állattal, odaszólt nekik: – Hát ti, hogy kerültetek ide? Elszöktünk otthonról, mert gazdánk szennyezett vizet és romlott ennivalót adott nekünk – másnap megtudtuk, hogy le akartak vágni minket, hát jól meg is ijedtünk. Napokig bolyongtunk az erdőben, és ránk találtak ezek a kedves emberek, és idehoztak. A malackák is megkérdezték a lovat, hogy mi az ő története, s az mondani kezdte: – Nekem enni, inni sem adtak, és vertek, egyik délután azt látom, hogy egy kocsi kanyarodott be az udvarunkba, azzal a felirattal, hogy „állatvédők”. De most már mit sem kell félni, itt biztonságban vagyunk, foglalkoznak velünk, kapunk enni, inni. Itt minden állat jó érzi magát.

Azóta is működik ez az állatvédő szervezet.

Kezes Kornélia, 5/B